

בש"פ 5153/20 - עדנאנגעביס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5153/20

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

עדנאנגעביס

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים ב-עמ"ת 46582-07-20 מיום 22.7.2020
שניתנה על ידי השופט א' רומנוב

בשם המבקש:

עו"ד רפאל מכתבי

החלטה

1. בקשת רשות לערור לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' רומנוב) בעמ"ת 46582-07-20 מיום 22.7.2020, בגדרהנדחה ערר המבקש על החלטותיו של בית משפט השלום בירושלים (השופט הבכירי' צימרמן) במ"ת 66361-06-20 מימים 9.7.2020 ו-20.7.2020.
2. נגד המבקש הוגש ביום 28.6.2020 כתב אישום המייחס לו עבירות אלימות כלפי בת זוגו, במסגרת חמישה אישומים שונים: תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג (2 עבירות), לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; תקיפה סתם כלפי בת זוג (3 עבירות), לפי סעיף 382(ב) לחוק זה; והיזק לרכוש במזיד (3 עבירות), לפי סעיף 452 לאותו חוק.

על פי עובדות כתב האישום, המבקש והמתלוננת נשואים, ולהם ילדה בת כשנה וחצי. באישום הראשון תואר כי ביום 18.6.2020, במהלך ויכוח שהתפתח ביניהם, בעט המבקש במתלוננת ודחף אותה, אחז בשערה ומשך אותה, רדף אחריה כשנמלטה ממנו באופן שהוביל לנפילתה, ובעודה על הארץ חנק אותה, סטר על פניה, בעט בה ושרט את ישבנה. בהמשך לכך, כאשר יצא המבקש לעבר בתם שהחלה לבכות, נעלה עצמה המתלוננת בחדר וקראה לעזרה דרך החלון. או אז חבט המבקש בדלת ושבר את מנעולה.

בארבעת האישומים הנוספים נטען, כי בהזדמנויות שונות לאורך תקופת נישואיהם תקף המבקש את המתלוננת, דחף אותה, חנק אותה, סטר לה, ובאירוע אחד אף בעט בבטנה בעת שהיתה בחודש השביעי להריונה, באופן שהצריך את פינויה לבית החולים. כמו כן, על פי המתואר בכתב האישום, הזיק המבקש לרכושם המשותף במזיד במספר הזדמנויות.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המבקש, הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים נגדו, בה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו, וביניהן, הודעת המתלוננת במשטרה, תעודות רפואיות שלה, צילומי החבלות כפי שתועדו במהלך חקירת המתלוננת במשטרה, ועדויות קרובי משפחתה המחזקים את גרסתה; וכי קמה נגדו עילת מעצר סטטוטורית בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים.

4. בדיון שנערך בבית משפט השלום ביום 9.7.2020 טענו באי-כוח הצדדים באשר לשאלת קיומן של ראיות לכאורה, ובין היתר לעניין מהימנותה של גרסת המתלוננת במשטרה, לנוכח בקשתה המאוחרת לחזור בה מתלוננתה.

בתום הדיון קבע בית משפט השלום כי קיימות די ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש. באשר לטענות סיגורו של המבקש, נקבע כי זהו אינו השלב המתאים לדון במהימנותה של המתלוננת; וכי תלונתה באשר לתקיפתה על ידו נתמכת בראיות לכאורה נוספות כדוגמת צילום סימני החבלה על גופה על ידי חוקרת המשטרה שהבחינה בהם, מסמכים רפואיים, ועוד.

נוסף על כך, נקבע כי ביטול התלונה על ידי המתלוננת, אינו מכרסם במהימנותה, בפרט נוכח העובדה שציינה כי "הוא [המבקש -י' א'] רוצה להשתנות ורוצה לעבוד ואסור שירביץ לי".

לבסוף נקבע, כי נוכח חזקת המסוכנות הסטטוטורית הקבועה לעבירות המיוחסות לו, אין מקום לדון בשחרורו לחלופת מעצר בטרם קבלת תסקיר מעצר בעניינו. ואולם, מאחר ששירות המבחן היה מצוי בשביתה באותה עת, נקבע כי אם לא תסתיים השביתה בתוך עשרה ימים, ניתן יהיה לבחון את שחרורו לחלופת מעצר, או את מעצרו בפיקוח אלקטרוני, אף בטרם קבלת תסקיר.

5. משחלפו עשרה ימים ולא הסתיימה שביתת שירות המבחן, הגיש בא-כוח המבקש ביום 19.7.2020 בקשה דחופה להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר בבית אמו.

בהחלטתו מיום 20.7.2020, הורה בית משפט השלום על עריכת דיון בבקשה ביום 28.7.2020; ועל בחינת

היתכנות חלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני בבית אמו של המבקש.

6. המבקש מיאן להמתין לדיון בבקשתו, והגיש ערר לבית המשפט המחוזי הן על החלטת בית משפט השלום בדבר קיומן של ראיות לכאורה הן על ההחלטה שלא לשחררו באופן מיידי לחלופת מעצר.

בית המשפט המחוזי דחה את הערר על שני ראשיו תוך שקבע כי "קיימות בידי המשיבה ראיות לכאורה, אשר מצדיקות, לכל הפחות, את המשך מעצרו של העורר [המבקש -י' א'] עד שבית משפט השלום יסיים את מלאכתו"; וכי ראיות אלו, המצביעות על מסוכנותו, מצדיקות את הותרתו במעצר בשלב זה.

7. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה שב המבקש וטוען כי הערכאות הקודמות שגו בקביעותיהן כי קיימת תשתית ראיתית מספקת למעצרו, וכי אין להורות בשלב זה על שחרורו לחלופת מעצר. בהקשר זה, נטען כי המתלוננת ניסתה "לסבך" אותו ו"להביא למעצרו" בתמיכת בני משפחתה, נוכח סכסוך משפחתי שהתגלע ביניהם; וכי המסמכים הרפואיים שהובאו אינם מבססים את המיוחס לו בכתב האישום.

8. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות לערור ב"גלגול שלישי" על החלטה בעניין מעצר תינתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית החורגת מעניינו של המבקש, או שמתרחשת פגיעה חריגה וקיצונית בו (בש"פ 3970/18 אסווד נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (5.6.2018)).

זאת ועוד, רשות לערור על החלטת ביניים, לא תינתן אלאבנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, ובהן כאשר נפלה טעות ברורה בהחלטה הנוגעת לקיומה של עילת מעצר או לקיומן של ראיות לכאורה, או כאשר מתעורר חשש ממשי כי המעצר אינו חוקי מסיבה אחרת (בש"פ 547/19 אבו עסא נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (24.1.2019)).

9. הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות, ודי בכך כדי לדחותה.

טענות המבקש ממוקדות במהימנות המתלוננת ובמניעה להגשת התלונה נגדו. ואולם, צדק בית משפט השלום כי מקומן של טענות אלו להתברר במסגרת ההליך העיקרי. משכך, לא מצאתי כי נפלה טעות באשר לקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה בשלב זה, ודאי שלא כזו שיש בה כדי להצדיק מתן רשות ערר על החלטת ביניים כבנסיבות דנן.

10. זאת ועוד, כעולה מהבקשה ומנספחיה, מחר צפוי בית משפט השלום לקיים דיון בבקשת המבקש לשחררו לחלופת מעצר אף מבלי שהוגש תסקיר מעצר בעניינו. עיון במערכת נט המשפט מלמד כי נכון להיום טרם הוגשה חוות דעת משטרתית באשר להיתכנות פיקוח אלקטרוני בכתובת המגורים שהוצעה על ידי המבקש.

בנסיבות אלה, ולנוכח מסוכנות המבקש כפי שנלמדת מחומרת המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ומחזרתו

עליהם במספר הזדמנויות שונות, לא ראיתי כל מקום להיעתר לבקשה שלפניי.

המזכירות תמציא החלטתי זו בהקדם האפשרי לבית משפט השלום בירושלים (השופט הבכירי צימרמן).

11. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ו' באב התש"ף (27.7.2020).

ש ו פ ט
